

Sütő Gábor *

Kik miatt vesztegel az ország?

/2014 DÓZSA GYÖRGY ÉVE LEGYEN, NE IDEGEN JELKÉPÉ!/

Legújabbkori történelmünkben adódtak kedvező helyzetek, amikor országunk sikere nagyrészt vezetőink döntéseitől függött, ám a legtöbbször kudarcot kellett elkönyvelnünk. Sokan tették fel a kérdést: **miért, kik miatt** nem sikerült kiaknázni a lehetőségeket? A kisiklatott rendszerváltás kudarcával terhelt két évtized után pedig tömegesen kérdezzük ugyanezt, mivel a világháborúkat követő két nemzeti vagyonvesztés után elszenvedtük a harmadikat. **Akik és ahogy végrehajtották a privatizációt, nem magyar nemzeti érdekeket szolgáltak; abban segítettek, hogy nemzeti vagyonunk döntő részét külföldiek és belföldi nemzetidegenek szerezzék meg.**

Tévednénk, ha mindezt, s a szomszédságunkban és nemzetközi szinten bekövetkezett országunkat érintő eseményeket nem kapcsolnánk össze a barátságtalan hazai és külföldi erők törekvéseivel. Áskálódásuk nyomán erősödik fel időnként **a magyarellenés politikai-szellemi hangvétel Európában, közvetlen szomszédságunkban. Megrázó, de országunkban is.**

Kik állnak emögött? A kegyetlenül szétszórt, de elszakíthatatlanul összetartó nemzet önmagát kérdezi: **miért** nem halad kellően az anyaország, s rája támaszkodva a nemzet? **Kiknek** a szándékai érvényesülnek országunk, nemzetünk akaratával szemben?

Kérdezzük, bár tudjuk a választ: a valamikori szocializmus haszonélvezőinek a fondorlatai, akik megtévesztéssel átügyeskedték magukat a mostani rendszer kiváltságosaivá is, s képmutatóan elítélgetik a nyomasztó fejlemények miatt növekvő nosztalgiát. Ne kiáltsanak fel győzelemittasan, hogy íme, a régi rendszer visszasírása, mert nem az, hanem a mai rendszer bírálata, amit a politikai szereplőknek a nemzet elvárásainak szellemében kellene kezelniük. De – tisztelet a kivételeknek – nem teszik. Eljárásuk ismét történelmi tévedésnek bizonyulna, ha nem tudatosítanánk, **kik** teszik mindezt, **kik** idézik elő a magyar-magyar ellentéteket is. Észre kell vennünk a sokkoló jelenséget: két Magyarország van létrejövőben, egy új idegen neoliberális és az ősi természetes hazafias. Vannak, akik leegyszerűsítve, de a lényegét kifejezőbben úgy fogalmazzák, egy zsidó és egy magyar, s ha nem teszünk ellene, rövidesen csak egy lesz: neoliberális zsidó. Ezen se hördüljön fel senki, hogy lám, antiszemitizmus, hanem józanul mérlegelje az elmúlt évszázad, különösen napjaink szemünk előtt zajló eseményeit. Csak azt állapíthatja meg, a zsidóság annyi társadalmilag káros hatású előjogra, olyan helyzeti előnyre tett szert, hogy **a magyaroknak kell harcolniuk az egyenjogúságért a saját hazájukban. A sorsunkat pecsételnék meg, ha e szemünket kibővítő ténnyel mit sem törődünk.**

Ne a fenti állításokon szörnyülködjön hát senki, hanem azon, hogy a kormány- és ellenzéki pártok egyaránt elítélik, ha az okokat kutatva, egy párt felveti, nemzetbiztonsági szükséglet a kettős állampolgárságú képviselők neveinek nyilvánosságra hozása. Ilyen rendelkezés van érvényben Izraelben, az USA-ban és sok más országban. Mi miért ne lehetnénk tisztában országuk érdekviszonyaival? Az interpellációra a kormányfő azt a választ adta ugyan, hogy nem látja akadályát, ám semmi nem történt. A kérdés ugyanaz: **miért**, és **kik** akadályozzák?

A formailag kettős, valójában egyoldalú idegen kötődésű honfitársaink pedig továbbra is szervezkedhetnek ellenünk Budapeستől Tel-Avivon át Brüsszelig, Washingtonig és Stockholmig. **Ezért senki ne higgye el, hogy antiszemita tett, ha magyar párt azt javasolja, legyen nyilvános, ki a kettős állampolgár az Országgyűlésben.** Viszont **magyarellenes tett**, ha a nem magyar kézben lévő közszolgálati hírközlő eszközök, a javaslatát meghamisítva, a zsidóság sajnálatát célzó fegyvert faragnak belőle. De **magyarellenes a tett hiánya is**, ha a Jobbik izraeli-zsidó részről követelt betiltása, azaz, a belügyeinkbe beavatkozásuk miatt elmarad a kormányzati tiltakozás, sőt ennek kapcsán mintha nagykoalíciós összetartás körvonalazódna.

Az idegen akarat előtti meghátrálás arról árulkodik, egyes politikusok nemcsak önmagukat alázzák meg – ami együgyű hiba – hanem nemzetünket is – ami megbocsáthatatlan bűn. Akik ezt vállalják, rosszul teszik, mert a 2014-es választásokon nemzetként el kell döntenünk, **kiknek** szavazunk bizalmat, **kik** azok, akik elkötelezettek a magyar Magyarország újrateremtése mellett, s a gyarmati sorsból ki szeretnék vezetni az országot. Bár sokan megtették, újra és újra meg kell neveznünk **kik** húztak rossz irányba, s most is álnok módon hátráltatják a kilábalást. De ma már ez kevés, meg is kell akadályoznunk a túlhatalmuk birtokában elkövethető mindenki számára – **így önmaguknak is** – kártékony tetteiket.

A választási harcban kerüljük hát a mellébeszélést, mert éppen e kertelő, a magyar indíttatást óvatosságból háttérbe szorító magatartás az egyik fő oka problémáinknak. Csurka István az „Áldozat. Sorskérdésünk sorsa” című tanulmányában végigvezeti, hogy Tiszaeszlár óta, különösen a rendszerváltást követően emiatt, valamint a pénzügyi zsarolás következtében, nem mi gyakoroljuk a döntő befolyást sorsunk alakulására. Bár részben mi magunk is – kormány, pártok, választók – jóhiszeműségünk, gyávaságunk, egyesek árulása miatt, okai és okozói vagyunk a helyzetünknek.

Tekintsünk szét a szereplők között, nézzük, kitől mit várhatunk.

Az európaiságát elvesztő Európa

Az európai integráció valamilyen szinten mindig létezett, s hasznos és támogatandó, akár csak az emberiség vívmányainak globalizálódása. Ám nem mindegy, **kik** vezénylik, s **kiknek** az érdekében. Az integrációnak eredetileg a kereszténység vetette meg az alapját, amit most az EU, a tör-

ténelmi tényekkel szembe menetelve, az alkotmányából is kihagyott. A kereszténységet lehet méltatni, vagy bírálni, de bárgyúság elhallgatni, s helyébe, V. Havel megfogalmazása szerint, „ateista civilizációt” létrehozni. Az unió egyik alapító atyja, R. Schuman – mintha ráérezett volna az elferdülés veszélyére – figyelmeztetett: "Az egyesült Európa vagy keresztény lesz, vagy nem is lesz." Be is bizonyosodik, a hit hiánya **is** akadályozza az integrációt. **Az EU nem európai, hanem voltaképpen Izrael és az USA (ebben a fontossági sorrendben) érdekképviselője;** s mindkét országban beteges szinten üldözik is a kereszténységet. Ezzel magyarázható, hogy Brüsszelnek Európától elidegenült sajátos érdeke, sőt hitvilága alakult ki (a zsidó-kereszténységet prédikálja). Számtalan példa mutatja, mennyire így van. Legutóbb Moshe Kantor, az Európai Zsidó Kongresszus elnöke (akinek az EU-ban sem posztja, sem keresnivalója nincs) felhívására létrehozták a "Tolerancia és Megbékélés Európai Tanácsát", amely felszólította a tagállamokat, vonják kormányzati felügyelet alá az „intoleranciára” hajlamos polgáraikat, mivel „*az intoleranciával szemben nem szükséges toleranciát gyakorolni*”. Innen egyenes út vezet a társadalmi békétlenség eluralkodásához, az „egyenlőbbek” faji diktatúrájának érvényre juttatásához. A székely autonómia, a magyar kisebbségek sanyarú sorsa, a Benes-dekrétum érvényben tartása nem érdekli az EU-t, ám egy **nem is tagállam, sőt ázsiai ország álproblémáját** központi kérdéssé lépteti elő. Idegen érdekeket követve, eltávolítja az európai országokat, hogy amint a két világháborúban, ma sem ismerjék fel érdekeiket. Afganisztánban, Irakban, Líbiában és majd más helyeken menjenek önként az izraeli-amerikai vágóhídra.

Az elmúlt évek eseményei bizonyították azt is, az EU nem a hangoztatott, de mára elfelejtett szociális piacgazdaság szervezete, hanem a globális fináncióke intézménye. Nem azért hozták létre, hogy a népeknek jobb legyen, hanem hogy a tőke kevesebb akadállyal minél nagyobb haszonra tehessen szert. A történelminek beállított USA-EU szabadkereskedelmi szerződés, ha létrejön, még inkább alárendeli az európai országokat a jórészt zsidó globális nagytőkének.

Az ellenzéki baloldal, elnevezésével és szavaival ellentétben, az EU-nak e politikáját próbálja „magyarrá átültetni”. Méltatandó, hogy a Fidesz-KDNP viszont a keresztény Magyarország és Európa híve. Egyértelműbben kiáll értük, mint maguk az egyházak. Mindkét jelenségre érdemes odafigyelnünk.

Ugyanakkor, bármennyire lelkesítően is hathat, s még ha az EU-nak bírálólág címezve halljuk is, elgondolkodtató a „Magyarország jobban teljesít” jelszó. Tényszerűen ugyan igaz, de miben teljesít jobban? Az alapvetően nem magyar érdekeket szolgáló feltételek végrehajtásában. A kormány igyekezete tagadhatatlan, eredményeket is hoz, de ezek nem mindig a nemzeti céljainkat segítik elő. A nyilatkozók tehát nem mást állapítanak meg, mint hogy intézkedéseik jobban megfelelnek az EU követelményeinek, de – **lehet, és reméljük, hogy akaratuk ellenére** – nem feltétlenül a nemzeti érdekeinknek. Emlékezzünk: Gyurcsány kierőszakolta, hogy az Országgyűlés olvasatlanul írja alá a Lisszaboni szerződést, s a kö-

vetkezményeit hosszú ideig fogjuk nyögni. E keserű tapasztalat ellenére, 2012 februárjában az Országgyűlés az európai fiskális paktum szövegének ismerete nélkül felhatalmazást adott a kormányfőnek az aláírására. Magyarázhatják, de **mindkét sarkalatos okmányt hallgatólagos nagykoalíciós egyetértésben fogadták el, s mindkét eljárás az EU érdekeit szolgálta.** Pedig nem az idegen és mesterséges követelmények érvényesítésében kell jobban teljesítenünk, hiszen minél jobban teljesítjük azokat, annál hatékonyabban dolgozunk nemzeti érdekeink ellen, ugyanis az egyre egyenlőtlenebbeké válók között az azonos követelmények csak is igazságtalanok lehetnek. **Meg is akadályozták és a jövőben is megakadályozzák az áhított felzárkózást.**

Mi viszont nem lehetünk igazságtalanok, látnunk kell, **amikor a kormány kiáll nemzeti érdekeink mellett, ki van téve a hazai és nemzetközi neoliberális erők ádáz támadásának.** Támogassuk is, ha azért küzd, hogy legyen ismét saját tulajdonú iparunk és mezőgazdaságunk, mivel a rendszerváltás utáni új „szövetségeseink” elhallgatott, de kíméletlenül érvényesített előfeltétele volt ezek szétverése, ami ellen előző kormányaink nemcsak semmit sem tettek, hanem elősegítették. Brüsszel euroidegen érdekek által meghatározott, **a normális gazdasági tevékenységet akadályozó mesterséges pénzügyi kritériumok teljesítését követeli,** sőt büntet, ha ez nem sikerül. Milyen rendszer az, amelyben nem a népjólét, hanem illetéktelenek által kitűzött, elidegenült pénzügyi mutatók teljesítése a cél? Szerencsére vannak jelei, hogy bár a Fidesz-KDNP-kormány az európai integráció híve, de – helyesen – nem feltétlen EU-párti, mert érzékeli, hogy e szervezet nem európai úton jár, ezért a magyar érdekeket védelmezni kell vele szemben is. Mozgási lehetőségei azonban korlátozottak. Az EU-ban az a politikailag primitív elképzelés uralkodik, hogy minden közös legyen, ezért óhatatlanul egyre diktatórikusabb jellegű. Brüsszel téveszméken lovagol, néha nálunk is részrehajlók kezében van a döntés, az MSZP EU-képviselői pedig kifejezetten országunk lejáratásán ügyködnek.

A hatalmas hajtóerőt képező nemzeti törekvéseket felkaroló konföderatív Európára lenne szükség. Az **európai elkötelezettségű, de nemzetállamokra támaszkodó** integrációnak valóban sok előnye lehetne. Mintha az Orbán-kormány nem ellenezne ilyen fordulatot.

Izrael és a rasszista zsidó vezetők

Az illetékes illetéktelenek kényesnek állítják be e témakört, említését is büntetik, hogy tabuként kerüljük. Ennek folytán **a nemzeti érdekeinktől elkülönült izraeli-zsidó érdekek annyira behálóztak mindent, hogy a magyar érdekérvényesítés akadályát képezik.** Az izraeli és a hazai rasszista zsidó vezetők a sajátos érdekeiket kegyetlenül követő gyakorlatot űznek. A zsidókat kiválasztottnak tekintő Talmud alapján állnak, ami nem is vallásra tanít, hanem a világi életben mások kárára történő ér-

vényesülésre, akiket nem is embereknek, hanem gojoknak tekint, s velük szemben mindent megenged.

A saját országukban élhetnek eszerint, de tisztességtelen a befogadó népeket kényszeríteni e „szabályok” elfogadására. Ám nincs rá remény, hogy eltérnének e **megélhetési zsidó** életviteltől Pedig emiatt **a zsidó nép a globális pénz hatalom áldozata**, hiszen előőrsként veti be az emberiség elleni harcban. A létét kockáztatja, mivel előbb-utóbb nemzetközi lázadás tör ki ellene, akár rájön erre a zsidó nép, és elkergeti rasszista vezetőit, akár nem.

Mindezek miatt azon a ponton vagyunk, hogy Csurka István találó kifejezése szerint „palesztinokká válunk a saját országunkban”. E folyamat zajlik is! A számtalan zsidó emlékhelyen túl Regionális Holokauszt Emlékpark Oktatási Vallási Turisztikai Központ épül Vácott, a Józsefvárosi pályaudvart hatmilliárd forintért ugyanilyen központtá alakítják, Holokauszt Gyermekeáldozatainak Emlékhelye Európai Oktatási Központot is létrehozna, 2015-ben állítólag Magyarország megpályázza a „Nemzetközi Holokauszt-oktatási Szövetség” elnöki posztját (Vajon mit kell a holokauszton *oktatni?*), Csepelen új zsinagóga épül, és hasonló hírek tucatjai, ha nem százai borzolják a kedélyeket. S ha engedjük, jövőre folyamatosan részünk lesz benne, ahogy a „Magyar Holokauszt-2014 Emlékbizottság” vezetői nem szűnnek meg lelkesedni róla. (Borzalom maga az elnevezés is: miféle „magyar holokausztról” beszélnek? Fogalmazni sem tudnak. *Avagy valakik tényleg magyar holokausztot készítenek elő?*) Nem elég, hogy a holokauszt már tantárgy a magyar oktatásban, az Emlékbizottság tervezi, hogy „emléktábla figyelmeztessen a vészkorszakra minden olyan iskola falán, ahol elhurcolt diákok tanultak és tanárok tanítottak”. *(Nem kellene ilyen szűkmarkúnak lenni, s csupán az iskolákban elhelyezni emléktáblát, hanem mindenhol, ahol csak megfordultak. Ideje lenne a tantermek falairól eltávolítani Kossuth, Petőfi, Széchenyi, Deák képeit is, s helyettük Golda Meir, Sharon, Herzl és Netanjahu képeit elhelyezni ...!?)*

Döbbenetes, hogy szülővárosomban, Karcagon, ártatlan tizenéves kisdíkokat „múltkutatással” bíztak meg; papírról olvasták fel, hogy Schück Salamon rabbi után érdeklődnek. Németh Gyula nyelvészünkről, Mándoky Kongur István turkológusunkról, Gaál László gimnáziumi igazgatónkra, Körmendi Lajos költőnkre semmit nem tudtak, Györffy István néprajztudósunkról is alig. A város ma élő, országosan ismert, ott lakó, vagy elszármazott szülötteiről (mint Györfi Lajos és Györfi Sándor szobrász testvérpárunk és sokan mások) egyáltalán nem tudtak. Nagykunok helyett „nagykohnokat” kerestetnek velük. Akik az ártatlan fiatalkákat Karcag múltjának tájolt kutatására kényszerítik, s fejükbe sulykolják, hogy Schück Salamon az „őskarcagi”, szellemi hatásában a devizahitelhez hasonló kártevést okoznak. Sőt súlyosabbat, mert e tekintetben még a politikai akarat is hiányzik a felelősségre vonásukhoz.

Nemrég Veszprémben közterületet akartak elnevezni Hoffer Ármin rabbiról, mert a „holokauszt idején veszett oda”, holott a nevezett természetes halállal hunyt el még 1941-ben. **A veszprémiek tiltakozása példamutató és követendő.** Nem volt azonban akadálya, hogy a Bérkocsis

utca egy részét suttyomban átnevezzék Schreiber Sándor utcára. Mérlegre tenni sem lehet, hogy Magyarországért Schreiber, vagy a tiltó listára került nagyjaink tettek-e többet. Az átnevezésekben vitatható szerepet játszó főpolgármesteri hivatal ilyesmit nem vesz észre? S miért történhet meg, hogy a Vásárcsarnokban Izrael piacának megnyitásán a főpolgármester-helyettes kijelenti: „Budapest közös városunk”. Budapest Izraellel közös városunk? Ennyi riasztó jel mellett ez nem tekinthető elszólásnak. Ahogy az sem, ha az Országházban a külügyi államtitkár Izraelt hízelgően a „nyolcadik szomszédunknak” nevezi.

A közelmúltban azt is kikényszerítették, hogy az auschwitzi múzeum fenntartásához hozzájáruljunk. Már Zánka is a terjeszkedésük áldozata. Mindent eluralnak, s az ország telis tele van zsidó emlékhelyekkel. És mi nemcsak semmit nem kapunk cserébe, hanem késhegyig menő harcot folytatnak a magyar jelképek, például a Turul emlékművek ellen, s akadályozzák magyar személyiségek emlékének ápolását. A legnagyobb magyar tragédiának, Trianonnak sincsenek méltó emlékhelyei. **Kik** tekintik normálisnak, hogy száz zsidó emlékhelyre jut egy trianoni emlékmű. Izraelben ez jó arány lenne. De Magyarországon?

Nem nehéz eldönteni, az ostobaság, vagy a magyarellenesség nagyobb-e a hasonló felháborító akciókban, de mindkettő benne van. Mondhat bárki a Jobbikra, amit akar, de egyedülként kimondta az igazságot: **újabb milliárdok a büntudatérzésünk erősítésére, s megszegyenítésünkre – a saját pénzünkől!** Politikusaink ne más nép tragédiáján siránkozzanak, hanem a sajátunkon. De nézzenek szét jobban Izraelben is, ha már miniszterek, legmagasabb méltóságok sorozatban zarándokolnak oda, mert feltehetőleg nem találnak egyetlen trianoni emlékművet sem. De annyi holokauszt emlékhelyet sem, mint Magyarországon!

Egészségügyi, oktatási és egyéb intézményeink pénzhiánnyal küszködnek, több száz településen nincs tornaterem, uszoda. Ezen kellene segíteni! Mégis az **oktalan és mértéktelen** zsidó igények kielégítésére áldoznak pénzt **folyamatosan**. Méghozzá hiába, mert egyrészt feneketlen zsákba öntik a pénzt, másrészt a zsidó szervezetek hálátlanok, a legkisebb ürügy kapcsán világraszóló magyarelles kampányba kezdenek.

Mi pedig kapkodjuk a fejünket olyan jelenségek láttán, hallattán, mint az idegesítő hanukás csilingelés a közszolgálati rádiókban. **Kiknek** a fülét sértette az „Éljen a magyar szabadság, éljen a haza!” dallama? Megszervezték végre a Magyar Dal Napját, de csak egy napig tarthatott (nem úgy, mint az izraeli piac a Vásárcsarnokban), s nem győzték hangsúlyozni, hogy politikamentesnek kell lennie. A nándorfehérvári diadal évfordulóján az egyik tv-ben Hunyadi János neve el sem hangzott, viszont ódákat zengtek Kapisztrán Jánosról. Az Ötvenhatosok terén a magyarságból menetrend szerint gúnyt űző kiállítást rendeztek. A hírközlő eszközök október 6. kapcsán csak annyit közöltek, hogy a miniszterelnököt és a tizenhárom vértanút kivégezték, nem említve, **kik** végezték ki őket. Vajon **kik** adtak rá utasítást, hogy ne nevezzék meg a zsidó anyától született Julius Jacob von Haynaut, vagy az osztrák sógorokat?

Nagy a baj, ha a hivatását felelősséggel végző újságírónak mérlegelnie kell, hogyan írja meg az igazságot, nehogy megvádolhassák antiszemitizmussal, és „politikailag korrektnek” fogadják el. Talán soha nem folyt országunkban ilyen méretű **magyarellenességgel párosuló kormányellenes uszítás** sem, miközben a rasszista zsidó újságírók Kelet helyett most Nyugatnak panaszkodnak kórusban, hogy Magyarországon, sérül, vagy nincs is sajtószabadság. És igazuk van, **ez nem sajtószabadság, hanem az ő sajtódiktatúrájuk!**

Még azt is kifogásolják, ha kijelentjük, Magyarország a magyaroké. De árulják el, mi ebben a helytelen? És ha kivetnivalót találnak benne, mit akarnak, kié legyen? Az övéké? Lassan már azt is sérelmezik, hogy a csodaszarvasnak nem a menőrára emlékeztető hétágú szarva volt. Vádaskodó, harácsoló, bosszúálló nyomulásuk sejteti, céljuk a teljes uralom megszerzése, a magyar Magyarország megszüntetése. Ezért szemükben akadály minden és mindenki, ami, és aki magyar. Pedig pénzügyi, hírközlési, kulturális és néhány más területen már-már minden kulcspozíció a kezükben van. **Márpedig ha nemzetünk fiai elől a létfontosságú területeken elzárják az érvényesülés, a hozzáférés útját, az út előbb-utóbb az egész nemzet előtt elzáródik.** Nem lehet csak a számarányok alapján ítélni, de esztelenség figyelmen kívül hagyni; sem állampolgári, sem más joguk nincs rá, hogy kisajátítsanak tevékenységi területeket, s hallgatólagosan magyarellenés numerus clausust vezessenek be. **Az államalapító többség egyetlen szektorban sem szorulhat kisebbségbe, mert ezzel a demokrácia jóvátehetetlenül sérül, ahogy történik is.**

Lehetetlen felsorolni a mindennapos magyarellenés jelenségeket. Ezek nem véletlenek, „szakmai” szempontok sem indokolják őket. Nem tudni, **kik** kezdeményezik, engedélyezik, intézik, de ne gondoljuk, hogy sejtésünk téves. A pénzügyek, a szellemi élet kulcspozícióinak többségében nem magyar érzelmű egyének ülnek. Mindezen csak az értetlenkedhet, aki nem ismeri Herzl Tivadar „A zsidó világgyarmat programja” c. írását és a Talmudot. E helyzetben egyetlen önmagunkat becsülő, nemzetünk sorsáért aggódó válaszuk lehet: **a leghatározottabb tiltakozás, s akár komoly figyelemfelhívó akciók, amiknek már rég itt az ideje. Remélhetőleg a kormánynak sem jön rosszul ilyen támogatás.**

A helyzetet súlyosbítja, hogy a rasszista zsidó vezetőkkel egy húrton pendülő, magukat baloldalinak beállító vezetők is nemzetünk ellen politizálnak. El akarják hitetni, hogy „csak” a kormány – sőt „csak” a kormányfő – ellen lépnek fel. Követelik, ne hazaárulózzunk, mert demokrácia van. Mi tagadás, nem szívesen tesszük, de amíg hazaárulás van, mindaddig lesz hazaárulózás is. A jelenlegi demokrácia pedig a kisebbségek és a másságok kierőszakolt torz demokráciája a természetes hajlamú nagy többséggel szemben, azaz **nem demokrácia, nem népuralom.** A neoliberais rasszista szellemi diktatúra főleg a gondolkodó magyarokat veszi célba, akiket az erkölcsiségében megkérdőjelezhető furakodás önvédelemre sarkall és kezdik hallatni a szavukat. Senki ne is féljen kimondani az igazságot, mert még inkább aláássa helyzetünket.

Egyes politikusaink viszont nem állnak a helyzet magaslatán. Nem tudható, hogy saját álláspontjukat hangoztatják-e, vagy felülnek a háttérhatalomként egyeztető, idegen befolyás alatt álló apparátus téveszméinek, avagy egyszerűen felmondják a leckét. Egyik miniszter a „Zsidó élet és antiszemitizmus a mai Európában” című nemzetközi konferencián az Országházban a magyar állam felelősségéről szónokolt, holott történelmi tény, hogy a magyar állam önmagát sem tudta megvédeni a német megszállással szemben. Hogyan védhetett volna meg másokat, akik nem is védekeztek, ám, ahogy utólag kiderült, elvárták volna, hogy mások életüket áldozzák értük. Hasonló helyzetben voltak a megszállt európai államok, amelyek **kivételesen sokkal kevesebbet tettek a zsidók védelmére, mint Magyarország, őket mégsem érik olyan vádak, mint minket.** „A holokauszt a legnagyobb nemzeti trauma számunkra” - jelentette ki ugyanitt egy másik miniszter. Idegen népnek harmadik ország által okozott tragédiája a mi legnagyobb nemzeti traumánk? Bántó szándék nélkül mondjuk, a bársonyszékekből elhangzó hasonló téveszme túl sok, oda meg túl kevés. Innen már egy lépésre sincs a magyar nép kollektív bűnössége, amit – örökös kártérítés kikényszerítésének reményében – belénk szeretnének szuggerálni.

Nyugtalanító, hogy egyes kormányzati embereket, néha legfelsőbb közjogi méltóságokat is, játszi könnyedséggel vesznek rá, hogy elnézzék, sőt támogassák mesterkedéseiket. Ők pedig mintha nem is vennék észre, hogy aláássák saját tekintélyüket, rontják választási esélyeiket, s aláaknázzák a magyar jövőt. A mi szavazati akaratunk röpítette őket magas állásokba, **nem tehetnek úgy, mintha nulláról indulnának, s a történelem velük kezdődne, és innentől az ő személyes akaratuk szerint alakulna.** Más megnyilvánulásaik miatt becsült politikusoknak mintha nem lenne annyi előrelátásuk, hogy mindezzel súlyosbítják helyzetünket. Figyelniük kellene rá, hogy emiatt nem veszít-e sok szavazatot a Fidesz. Ha ez megtörténik, a saját gyengesége, nem pedig az ellenzék ereje miatt következik be. A választóknak a választásokon ugyanis lesz választóvonaluk, és pedig nehogy valóban magyar holokauszt következzen be.

Célszerű emlékeztetni, a rasszista zsidó elit aknamunkája mindkét világháborúban fokozta veszteségeinket, s szerepet játszott abban, hogy Horthy nem tudott kilépni a II. világháborúból, ahogy Juhász Gyula a „Magyar-brit titkos tárgyalások 1943-ban” c. könyvében részletezi. Az idézett angol külügyminisztériumi jegyzék közli, a zsidó világszervezetek szerint „Magyarországon a zsidók biztonságban élnek, de a háborúból való kilépés vagy annak akár a kísérlete miatt Németország megszállná Magyarországot, és ezzel a zsidók biztonsága veszélybe kerül.” Az angol válasz: „Azt mondtam, hogy a lehetőség már elő lett terjesztve ..., mint ok, amiért Magyarország ne kezdeményezzen korai átállást a Szövetségesek oldalára.” Ilyen és hasonló akciókkal a trianoni után „kijárták” részünkre a súlyosbított trianoninak minősülő 1947-es párizsi békeszerződést is.

Ha a zsidósághoz kapcsolódó második világháborús eseményeket képesek lennének objektíven megítélni, hálásaknak kellene lenniük Magyarországnak. Horthynak is, aki mindvégig ellenezte a deportálást. Vélet-

len lenne, hogy a kenderesi kriptáján „A hálás zsidóság” feliratú koszorút láthatunk, vagy kétszínűséggel állunk szemben? Nem véletlen azonban, hogy a nürnbergi perben csak tanúként hallgatták meg, s portugáliai emigrációjában zsidó ismerősei biztosították a megélhetését. A magyarkodással nem vádolható Karsai László történész is elismeri: „megállapíthatjuk, hogy a magyar zsidók döntő többségének élete nem forgott közvetlen életveszélyben az ország német megszállásáig.” Ennek dacára eszeveszeten vádolják, támadják azt az országot, amely a világháború viharában védte őket. Önmaguknak ártanak, mert a következtetés csak egy lehet: **nemcsak telhetetlenséggel és gátlástalansággal állunk szemben, hanem hálátlansággal is.**

Nemrég valamennyiünk szeme előtt játszódott le a rasszista zsidó vezetők és hazai kifutóik erkölcsi-politikai beállítottságát szemléltető igencsak beszédes példa. A dunai árvíz alatt nem hallottunk róla, hogy az egyre hangoskodóbb zsidó szervezetek ott lettek volna a védekezésnél. Rájuk vonatkozóan e fenyegető veszély időszakában **egyetlen, ámde igencsak jellemző hír jelent meg:** Megtartották a hazai és határon túli zsidó hitközségek debreceni találkozóját, ahol bejelentették: másfél milliárd forintos alapot hoz létre a kormány és a Magyarországi Zsidó Örökség Közalapítvány (Mazsök), ebből a pénzből 2014-ben azokat a nem vallási zsidó szervezeteket támogatják, amelyek a zsidó kultúrát terjesztik határon innen és túl. Épületek, valamint egy síremlék felújításához, továbbá egy emlékhely kialakításához is segítséget nyújt a kormány. Megújul több magyarországi zsinagóga, köztük a debreceni is. Emlékhelyé alakítják a kőszegi tömegsírt, felújítják a budapesti Kozma utcai temetőben lévő első világháborús síremléket, valamint a szabadkai zsinagógát.

Az ország a gáton volt, ám a zsidó vezetők és szervezetek nem az árvíz elleni küzdelemre mozgósítottak, ahogy az országunkat, nemzetünket fenyegető egyéb veszélyek ellen sem hadakoznak, sőt egyes képviselőik inkább elősegítik, okozzák és fokozzák azokat. Az egész ország láthatta, a homokzsákok helyett ezúttal is a pénzeszsákokat cipelték.

Ítéletünk, és ítélnünk is e példából!

Ez időszakban is elkeseredett harcot folytattak az ellen, hogy magyar személyiségről nevezzenek el utcát Budapesten, nevezetesen Tormay Cécileről. S ezúttal is elérték a céljukat. A Fővárosi Közgyűlés megtiltotta, hogy Tormayról közterületet nevezzünk el. Ezt megelőzően Wass Albert, Nyírő József és mások kerültek indexre. S történt mindez ismét csak a jobb- és a baloldali fővárosi képviselők hallgatólagos egyetértésével.

A szellemi kártevés tehát rendszeresen és zavartalanul folyik. Pedig nemcsak megzavarni, hanem véget kell vetni neki. Vezetőink azonban mintha meg lennének babonázva. Semmire sem mernek nemet mondani, amit Izrael, vagy a hazai rasszista zsidó vezetők követelnek. Pedig mindezek ártalmas voltát még Kertész Imre is alátámasztotta. Nemrég kijelentette, hogy végig "holokauszt-bóhócnak" érezte magát. A kérdésre, hogy az emlékezet kultúrája Németországban nem vált-e "egy kicsit holokauszt-iparrá", azt válaszolta: "nem egy kicsit, hanem teljesen". Nem tette azonban hozzá, hogy Magyarországon ugyancsak. A magyarellenesség-

géhez is hú maradt, kijelentve, "sokkal elcsodálkoztatóbb, hogy azelőtt miként tudtam egyáltalán magyarokkal együtt élni." Önkritikáját hazai bálványozói irányelvként is felfoghatnák önmaguk számára.

Ami nálunk folyik, az már nemcsak holokauszt biznisz, hanem a politikai vakság netovábbja, és egyértelmű magyarellenesség. A múlt szüntelen, egyik oldalról haszonleső, másik oldalról kegyereső emlegetése nem teremt jövőt, de terheli a jelent. A meg nem szolgált juttatások pedig társadalmilag rombolók, élőködésre nevelnek, és azok kettőzött kizsákmányolását jelentik, akik munkájukkal előteremtik. Rossz úton járnak a politikusok, akik a múltnak szentelnek dramatizált figyelmet, s szerény anyagi eszközeinkből a múltat táplálják. A kétharmados felhatalmazás ellenére a kormányzati szervek is alázatosan túrik a nyomulást, ezért a mi igazunk nehezen tud utat törni magának, arra sem elég, hogy kis kérdésekben győzhessünk. Az önmagukat kiválasztottnak minősítőknak mindenben, mindenhol, mindig igazat adnak. Sőt minket köteleznek rá, hogy a saját történelmünkön kívül éljünk, tagadjuk meg mindazt, ami nekik nem tetszik.

Az utóbbi időben hivatalos közegeink már „négy történelmi egyháztól” is beszélnek, holott három volt és ma sincs több. A negyediknek beügyeskedett Mazsihisz ugyanis még csak nem is egyház. Már nem is evilági, hanem túlvilági rejtély, hogy történelmi egyházaink **miért** lapítanak. Nem tiltakoznak a biznisz-egyházak ellen, ám közös nyilatkozatban megtagadják a harangozást Trianon évfordulóján, s szolgálatkészen ítélnék el bizonyítatlan „antiszemita” jelenségeket. Közvéleményünk dermedten figyel, hogy nem a kereszténység és a magyar nép mellett állnak.

Mire való ez a világi és egyházi hajbókolás? **Népüktől sem a kormány, sem az egyházak nem kértek, s nem kaptak felhatalmazást ilyesmire.** Vesztünkbe rohanunk, ha mindezt nem látjuk, főleg, ha nem teszünk ellene. A szolgálatkészség hatalmas és jogos ellenszenvet szül, s – ne legyen kétely – visszaüt a kormányra és az egyházakra. Ezért nem elnéző kormányra van szükség, nem is beszélve olyanról, amelyet Gyurcsány, Bajnai, Mesterházy, Schiffer körvonalaz, akik ma is a már nem létező SZDSZ nagyon is létező nyomvonalához igazodnak. Mesterházy nemrég arról papolt, hogy „A rasszizmus körülöttünk van, terjed és erősödik. A rasszizmus ott van a turulban, az árpádsávós zászlóban, ami mind a szélsőjobb szimbóluma. A rasszizmus ott van az egyetemeken és főiskolákon, ahol a szélsőjobbboldaliak vélt vagy valós származás alapján listázzák a diákokat. A rasszizmus ott van a színházban, amit a szélsőjobb izgat és igazgat. A rasszizmus ott van a szélsőjobbboldali újságok lapjain, amelyek nap mint nap támadják és fenyegetik a kisebbségeket.” Szánalmas, ha egy pártelnök fordítva látja a dolgokat. **A rasszizmus ennél is több helyen jelen van, de a magyarelles rasszizmus.** A közelmúltban Hanti Vilmos, a MEASZ elnöke az amerikai kongresszusban „Magyarország a náciizmus kapujában” címmel tartott előadást, s gyalázatos módon Magyarország ellen hangolta a jelenlévőket.

Mindeközben egy zsidót sem láthatunk kukázni, a kilakoltatás, munkanélküliség sem fenyegeti őket. Tizennégy etnikum közül csak ők pa-

naszkodnak üldözésre, akik pedig vitathatatlanul és hagyományosan a legjobban élnek. Özönlenek is ide ellenőrizetlenül; egy székeleynek hosszú ideig kell várni a letelepedési engedélyre, ők pedig – mindeddig cáfolatlan sajtóhírek szerint – zavartalanul és ellenőrzés nélkül betelepülhetnek. **Nem nehéz kitalálni kik felelősek az ilyen, és egyéb kritikus pontokon rendszeresen előforduló állambiztonsági mulasztásokért,** amelyek olyan helyzetbe hozták a Moszadot, hogy a KGB megirigyelné. Mindemellett azt is elnézik, hogy a zsidók homályba burkolják önmaguk kilétét; ők nem képeznek sem kisebbséget, sem fajt, sem etnikumot, sem vallást, nem tartoznak nemzethez, s önkormányzatiságot sem vállalnak, nehogy érinthetlenségük megszűnjön, törvénytelenül szerzett előjogaik csökkenhessenek, netán a magyar állampolgárokra vonatkozó kötelezettségeket számon kérhessék rajtuk.

Bár önként adódik a következtetés, hogy faji politikájukkal csak faji politikát lehet szembeállítani, ne lépünk erre az útra, de ne tőrjünk tovább a magyarellenességgel párosuló telhetetlenséget és gátlástalanságot. Láthatjuk, a rasszista zsidó vezetők a saját megnyilvánulásaikkal naponta bizonyítják, pozícióikat nem rendeltetéseknek megfelelően, hanem arra használják, hogy egymást juttassák előnyökhöz. **Ez félreérthetetlen magyarelles magatartás, s félreérthetetlen minősítést igényel. Értse meg mindenki, nem zsidóellenesség annak felismerése sem, hogy a magyarok közötti tudatos önvédelmi összetartás és önszerződés minden formája kifejezetten létszükséglet.**

Tetszik, nem tetszik, a rasszista vezetőket vissza kell szorítani, a pénzügyeket, a hírközlést, a kultúra irányítását ki kell venni a kezükből, s magyar kézbe adni. Szükség van a külpolitika átorientálására is. Akkor is, ha ezt antiszemitizmusnak állítják be és világgá kürtölik. **Ha nem teszük meg, sorsunk egyre rosszabbra fordul.** A rasszista vezetők mindezt sohasem látják be, az egyenlőség megkövetelésében is antiszemitizmust látnak, s csakis előjogokban gondolkodnak. Sajnos, a legtöbbször sikerrel veszik rá e személetmódra a zsidóság józan tömegeit is. Ha kicsit is hajlandóak lennének tanulni a történelmükből, tiltakozniuk kellene mindez ellen, hiszen az ostor rajtuk fog csattanni. Ám ugyanolyan vakok, mint az őket szolgáló kizsároló politikusaink. Pedig ez ahhoz hasonló vészes következményekhez vezet, mint hogy 1919-ben a harminchárom népbiztosból harminckettő zsidó volt, vagy a Rákosi-féle zsidó ötösfogat és az AVO bosszúálló rémtettei, ami 1956 egyik fő oka volt akkor is, ha erre kevesen mernek még gondolni is. Mivel mindez nem csak magyarországi jelenség, féltő, hogy a holokauszttal felérő tragédiát készítenek elő önmaguk ellen.

Közös érdekeink védelmében nincs hát helye a félmegoldásoknak, mivel a jelen helyzetet szentesítik, akármilyen demokratikus színezetben adják elő. **A tiszteletnek, ha majd egyszer kölcsönössé válik, meglesz a létjogosultsága, de a megalázkodó nagylelkűség kölcsönösség nélkül bizony nem más, mint hazaárulás és nemzetvesztés.**

Mindennek okán e kérdésben nem lehet lépésről-lépésre haladni sem, hanem megálljt kell parancsolni, majd törhetetlen következetesség-

gel fel kell számolni a kikényszerített előjogokat. **Az ország már rég rá van hangolódva a „Nem!”-re, de kormányaink félnek észrevenni.** A Fidesz-KDNP-kormány remélhetőleg csatlakozik az ország hangulatához. E kérdésben még semleges sem lehet, hanem félreérthetetlenül a magyarság oldalán kell állnia. Azzal sem érvelhet tovább, hogy mindenki magyar állampolgár, akiket megvéd és egyenjogúnak tekint, mert a magyarok már nem egyenjogúak a saját országukban; védeni őket kell. **Nem veszik, vagy nem akarják észrevenni, hogy a rasszista zsidó vezetők és szervezetek politikát, kultúrát, erkölcsöt diktálnak a kormány helyett, sőt a kormánynak is?!** A választott vezetők nem hagyhatják, hogy a pók tovább szője a hálóját, amely elsőként az ő kezeiket bénítja le. Csak a vak nem látja, hogy Magyarországon második Izraelt szeretnének létrehozni. A két kormányzás közötti években Orbán Viktor kijelentette: „Aki nem áll ki semmi mellett, az előbb-utóbb elveszít mindent.” Most ki kell állni, és tévedni tilos. A magyar megmaradás érdekében látni kell, hogy **Tisza Kálmán óta a zsidó telhetetlenség és rámenősség mellett problémáink alapvető oka a magyar politikai tehetetlenség és behódolás. A zsidó felsőbbrendűség intézményesítésének folyamata azon a ponton van, hogy visszafordíthatatlanná válik. Ezért mellesz beszélésnek, látszatintézkedésnek helye nincs.**

Ha a helyzet magaslatán akarunk állni, mindenki felelősen és mélyen gondolja át a tennivalóit, mert HA E KÉRDÉST NEM OLDJUK MEG – KÖZÖS ERŐFESZÍTÉSSEL, EMBERSÉGESEN, DE MEGINGATHATATLAN KÖVETKEZETESSÉGGEL A MAGYARSÁG JAVÁRA – HIÁBA OLDUNK MEG MINDEN MÁS KÉRDÉST, AZ EREDMÉNYT MÁSOK FÖLÖZIK LE, S A MAGYAR MEGMARADÁS NÖVEKVŐ, DE LEHET, HOGY VÉGVESZÉLYNEK LESZ KITÉVE!

Szélsőség-e a szélsőség?

A rendszerváltás óta körbejár két varázsszó, amelyekkel igyekeznek elhallgattatni bennünket: az antiszemitizmus és a szélsőség. Mindkettőt azok ellen vetik be, főleg a hírközlésben, de nem ritkán még az Országgyűlésben is, akik a nemzet érdekében szólnak. A jobboldali elhajlással nem vádolható politikusok, politológusok nem szűnnek meg elítélgetni a szélsőségeket. De bajban lennének, ha szabatosan meg kellene fogalmazniuk, mi a szélsőség. Honnan, mikortól, mettől, meddig, miben számít valaki szélsőségesnek? Kísérletet sem tesznek rá, pusztán dobálódznak e csodafegyvernek vélt kifejezéssel. A kormányon és ellenzékben egymást váltó pártok is sulykolják, hogy a Jobbik, illetve a Munkáspárt jobb-, és baloldali szélsőség, s mint ilyenek, elítélendőek, kirekesztendőek. Állításaik a nyilvánvaló célzatosságuk ellenére sem teljesen eredménytelenek. A tömegeket félrevezető propaganda-fogás eltereli a figyelmet a jobb- és a baloldal tévedéseiről. Miért lenne szélsőség az események bíráló taglalása; miért szélsőséges a párt, amely Magyarországon magyar akar lenni, vagy

ki mer állni a munkavállalók érdekei mellett? A társadalom nem is tekinti őket szélsőségesnek.

Nincs arról szó, hogy közös nevezőre kellene hozni az egymástól ideológiai szakadékkal elválasztott két pártot. Bár gyakorlati szempontból nem állnak egymástól oly távol, mint gondolnánk. Ezen se szörnyülködjön el senki, hanem emlékezzen a lisszaboni szerződésre, a fiskális paktumra, amelyekre a Fidesz és az MSZP együtt szavazott.

A nemzeti érdekekért, illetve a nemzetrontó kisebbségek és beteges másságok ellen fellépő pártok, legyenek bal-, vagy jobboldaliak, nem minősülhetnek szélsőségesnek. Ezen az sem változtat, hogy egyik-másik bírálatauk súrolja a megfoghatatlan, s az antiszemizmussal mindig rokonított szélsőség határait, hiszen mértéket nem ismerő eljárásokat bírálnak.

Mindennek okán nem engedhető meg, hogy a szélsőség jogi – azaz törvényileg büntethető – kategória legyen. **A rasszista zsidó vezetők által kikényszerített vonatkozó törvényi rendelkezések önkényesen értelmezhetőek, magyar- és alkotmányellenesek.** Mégis e kérdésben is hallgatólagos nagykoalíciós megértés-féleség van kialakulóban, sőt újabb magyarellenes megszorításokon tépelődnek. Lehet, hogy egyeseknek nem tetszik, de mind a MIÉP létrejötte, mind a Jobbik kialakulása belőle, nem véletlen, hanem a gyengülő magyar nemzeti önvédelem válsza az erősödő magyarellenességre, történelmi szükségszerűség.

A nemzeti oldalon szétnézve, akár az anyaországban, akár a szétzaggatott nemzetünkön belül, láthatjuk, a jobboldalnak vannak egyéniségei, akik államférfiakká válhatnának. Amennyire ez örvendetes, annyira elszomorító, hogy ritkán akad közöttük kettő, akik egyetértenek, s egymás mellett tántoríthatatlanul kitartva küzdenek. Ebben része van az ellenfél mesterkedésének is, de ez sem mentség. Ellenkezőleg, nagyobb összetartásra kellene sarkallnia őket. Ám nem ez történik, ahogy az MDF története is mutatja, amely csak a megalakulásakor állt a helyzet magaslátán. Vagy közelmúltbeli példa: ha elismert magyar indíttatású újságíró leírja, hogy a Jobbik a kormány elleni gyűlöletkeltésben „versenyt fut a magyarországi balliberális bandával”, akkor bizony sok kérdőjel merül fel. A jóhiszeműség vélelme a Jobbikot is megilleti, akkor is, ha a javaslatait, akcióit körültekintőbben kellene előkészítenie, partner- és kormányképe-sebbnek kellene mutatkoznia. Kinek jó, ha a jobboldali erők egymásnak esnek? Ha a vita tárgyilagos egyeztetés helyett néha oly elemi erővel és vádaskodó hangnemben folyik, hogy messze túllépi a tisztázás szándékát? Nos, válaszolják meg a klasszikus kérdést: Cui prodest?

Miért van, hogy két jobboldali párt, a Fidesz-KDNP és a Jobbik, ellenfelek, s nem keresik, ha nem is a kritikátlan, de mégis az együttműködés lehetőségét, holott magától értetendő lenne? Itt valami nincs rendjén. Párbeszéddel csillapíthatnák mindazt, amit egymásban elutasítandónak vélnek. Kívülről úgy látszik, a fő ellentét a zsidó nyomulás és a földtörvény értékelésében van közöttük. Azt ugyanis nem hihetjük, hogy naivan beugranak az antiszemizmus és a szélsőség alaptalan vádjának Természetesen nem hagyható figyelmen kívül a rasszista zsidó lobby által szervezett külföldi nyomás. A politikusoknak számításba is kell venni a körülménye-

ket, de nem annyira idomulniuk kell hozzájuk, mint alakítaniuk kell őket. Nem szabad kényszerhelyzetet látni ott, ahol nincs. Üdvözlendő a reálpolitika, de az ország érdekét az egyformán értelmezett, a nemzeti szuverenitás védelmében minél nagyobb egységben megvalósított politika szolgálja. Ha szavakban magyar érdekeket védelmező két párt között folyamatos nézeteltérések keletkeznek, bár egyikre sem szívesen mondjuk, hogy téved, csak az egyikük értelmezése lehet helyes. **Ha ténylegesen a nemzeti érdekeket követik, nem állhatnak egymástól oly távol, hogy a hatalmon lévő közigazgatási és jogi eszközökkel akadályozza a másikat, a másik pedig megkérdőjelezze az egyik indíttatását és céljait. Márpedig, sajnos, ez történik, s ezáltal fennáll a veszélye, hogy velük együtt, de miattuk a nemzet ismét történelmi pillanatot szalaszt el.**

A másik „szélsőség” a Munkáspárt. Az egyedüli igazi baloldali párt, s az egyetlen nem polgári párt, azaz más társadalmi rendszer híve. A többi szereplő a kapitalizmus híve. A Munkáspárt rá is mutat, éppen ezt manipulálja Gyurcsány, Bajnai és Mesterházy, amikor folyvást „Orbán-rendszerről” beszél, holott nem az van, hanem kapitalizmus, és problémáink ebből adódnak, sőt az „Orbán-rendszer” még igyekszik is enyhíteni ezeken. A Munkáspárt vitázik azzal a nézettel is, hogy a múlt rendszer juttatta az országot a nagytőke és a monopóliumok kezére. Ismeretes, hogy ezt Fekete János alapozta meg, akit a politikai irodalom soha nem kommunistaként, hanem zsidó bankárként említ. A folyamat a rendszerváltás utáni kormányok alatt sem kommunisták, hanem közismert zsidó személyek vezénylete alatt mélyült el. **Ezt kellene kimondani.** A tényből, hogy egyikük-másikuk érdekből, de nem meggyőződésből tagja volt az MSZMP-nek, vagy a KISZ-nek, nem vonható le a fenti következtetés. Legfeljebb az, hogy ők személyesen köpönyegforgatók. **Nincs és ne is legyen jövője annak a politikának, amely fél kimondani még a múltbeli közismert igaz tényeket is, hanem részigazságokat általánosít, és mai szemmel láttat.**

A Fidesz-KDNP-nek a kétharmad mellett – főleg annak esetleges hiányában – megbízható szövetségesek kellene. Amennyiben nem gondolkodik nagykoalícióban, vagy nem kényszerítik rá, ami jelenleg nemzeti tragédiával érne fel, ilyeneket csak a Jobbikban és a Munkáspártban találhat. Találhatna, de nem keresi, pedig hasonló pártok nem egy tőkés országban parlamenti pártok, és ettől még a kapitalizmus nem dől meg. A „szélsőséges” Jobbik és a Munkáspárt a szociális követeléseket harcosabban képviselik, egyes eseményekről ők mondják ki az igazságot, ami tetteké válhat.

A Jobbik és a Munkáspárt joggal utasítja vissza a szélsőséges minősítést, bár nincs rá különösebb szükségük, hogy reagáljanak e vádaskodásra, mivel politikájuk önmagáért beszél. A magyar érdekek és értékek, a munkavállalók jogainak védelme, közüzemi szolgáltatások árainak csökkentése, munkához való jog, közmunka, adósságplafon, bankadó, közvagyon gyarapítása, stb. **az ő jelszavaikban, programjaikban szerepel.**

Ezek egy részét a Fidesz is átvette. Egyes céljaik tehát nem állnak ellentétben. Hangsúly esik a **hosszú időn át tanúsított következetességükre is**, ami önmagában cáfolja a szélsőség vádját. Fogalmazási, időzí-tési melléfogásaik akadnak, de láthatólag mentesek a korrupciótól, s nem ragadtatták magukat embertelen cselekedetekre, mint a baloldal mosta-nában feltűnt harsánykodó pártocskái.

Talán nem is tudatosult eléggé e pártokban, hogy hatalmas előnnyel rendelkeznek: jóval szélesebb tömegeket szólíthatnak meg, mint az LMP, DK, vagy akár a nagyobb pártok: a Jobbik főként a nemzeti érzelmű ma-gyarságot, a Munkáspárt főleg a dolgozó rétegeket, és szócsöve lehet szakszervezeteknek is. **Elvben tehát nagy a potenciális társadalmi bázisuk**, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a magukat baloldalinak feltüntető, de a tőke védelmezőjévé felcsapott pártok és szaporodó pár-tocskák egészséges nézeteket valló tagságának nem jelentéktelen része csendben, de szemben áll az elidegenedett pártvezetések politikájával, s nem kizárható, hogy hajlandó más pártokra szavazni.

Akármerről közelítjük meg a kérdést, megerősödik a vélemény, és ez meg is fogalmazható, nem azok a szélsőségesek, akikről ezt hazudják, hanem **akik** másokat annak minősítenek.

Ha mindkét pártot országunk javát szolgáló érzelmek vezérlik, az ideológiai különbségeket fenntartva, de nem előtérbe helyezve, képesek lehetnek egymással, és a Fidesz-KDNP-vel együttműködni, amire már volt is példa. S ha képesek rá, kötelesek is megtenni még a választási kam-pány során. Ne egymástól, hanem az ellenzéktől vonjanak el szavazato-kat. Ez nem egyikőjükön, hanem valamennyiükön múlik. A magyar érde-kek és értékek védelme a pártérdekekhez viszonyítva felsőbbrendű cél, sürgetően igényli a népi-nemzeti erőket képviselő pártok bekerülését az Országgyűlésbe, ezért ennek alá kell rendelni mindent.

A Jobbik helyzetének szilárdítása és a Munkáspárt bejuttatása az Or-szággyűlésbe ahhoz is szükséges, hogy a Fidesz-KDNP-ben létező helyes irányzatokat segítsék. Legyenek a Fidesz-KDNP (akár kéretlen) szövetsé-gesei. **Ezért ne a szélsőségesnek beállított kijelentésekre, hanem az alattomos és állandósult magyarelles tettekre figyeljünk, amelyekkel szemben a szélsőséges bírálathoz is enyhe.**

Az ellenségé vált ellenzék

Az idegen tőke kieroszakolja a nemzetközi jogot semmibe vevő, vi-láguralomra törő USA-nak, illetve a népirtó Izraelnek és diaszpóráinak is-tenítését, s a hatalmi posztok átjátszását képviselőik részére, olyan honfi-társainknak, akik kényszerből, anyagi előnyök reményében, vagy nemzet-ellenes beállítottságuknál fogva közreműködnek. **Az ellenzék döntő sze-repet játszott abban, hogy Magyarország ma zsidó ország képét mutatja, ahol már a magyar szó kiejtése is kódolt antiszemita-musnak minősül.** Példázza ezt az MSZP brüsszeli képviselőinek idegen ihletésű hazaárulása, nemzetellenessége, a kormány törekvéseinek kifeje-

zett szabotálása. Az ellenzék itthon és külföldön erkölcsileg is próbálja el lehetetleníteni a kormányt, az országot. E folyamatok nem függetleníthetők a pártok vezetőitől, tagságaiktól azonban függetlenítenünk kell. Még is, e pártok esetében, a tagságot sem lehet eleve felmenteni. Létezik-e beszédesebb szélsőség, mint hogy az MSZP, ismét külföldi kampányfőnököt szerződtet? Ráadásul nem egy hagyományos parlamenti demokráciából, hanem a nemzetközi jogot, az ENSZ határozatokat semmibe vevő Izraelből. Értetlenül állunk az előtt, hogy az MSZP tagsága eltúr maga felett ilyen vezetést.

Az ellenzék által képviselt neoliberalizmus meghonosított és támogat mindent, ami nem magyar és nem természetes. Rosszhiszeműség rejlik a megjátszott jóhiszeműsége mögött. Liberalizmusa képmutatás, mert messze nem mindenben liberális; a tőke szabad mozgásában igen, de az eszmék szabad áramlásában nem. A hírközlő eszközök birtokában erőszakosan terjesztett idegen gyökerű hadjárata kiforgatja az embert mindenéből. A Népszabadság, különösen a Népszava és az ATV „Egyenes beszéd” és „Újságíróklub” c. műsorai, a Heti Hetes, stb. nem csak politikailag, **emberileg** is folyamatosan támadják a kormányt, elsősorban Orbán Viktort. Rágalmazástól, hazugságtól sem riadnak vissza, akárcsak a Nyugaton futtatott Heller Ágnes, akinek az a filozófiája, hogy hazaérkezve gerincesen elismeri, nem azt mondta, amit mondott. A miniszterelnök senkivel nem perel, de őt bármely állampolgár perelheti, mivel ő szolgálatot teljesít. Becsületére legyen mondva, tartja is hozzá magát. Akad viszont népszavás újságíró, aki a rovatát mindig ezzel fejezi be: „Ceterum censeo, Orbánnak mennie kell”, de alig-alig módosítva ezt harsogják a többiek is. Még Orbán Viktor meggyilkolását is „tematizálják”. Nevetségessé próbálták tenni az árvízi védekezésben játszott szerepét. De ha nem tette volna, akkor azért bírálták volna. Ha azt látnák, hogy száraz lábbal kel át a Dunán, elkezdénének kiabálni: *Nézzétek, nem tud úszni!* Általuk készített szobrának megcsúfolása felbujtás erőszakra, sokak szerint gyilkosságra, amivel Bajnai és társai feltették az i-re a pontot. Mindent kifogásolnak, elleneznek, szabotálnak, gátolják a haladást, akadályozzák a nemzeti összefogást. **Már nem ellenzékként, hanem ellenségként lépnek fel. S mert az országra sincsenek tekintettel, nemcsak a kormány, hanem a magyar megújulás ellenségei is. Méltatlanok rá, hogy helyet foglaljanak az Országgyűlésben.**

Önmaguk ellen frontot nyitó kormánypártok

A Fidesz-KDNP szavazótáborának megmaradását bizonyító közvélemény-kutatások, békemenetek mutatják, a tömegek értik, hogy végre mögé lehet állni egyes kormányzati intézkedéseknek, amelyek ugyan nem elégítik ki óhajaikat, de **szociális szempontból valamivel kedvezőbbek, és érzékelhetően magyarabb indíttatásúak**, mint az MSZP-SZDSZ koalíciótól láttunk, és utódjaiktól elvárhatunk.

A Fidesz-KDNP tekintetében kívánatos lenne, hogy ne csak az MSZP-SZDSZ-hez viszonyítva nevezhetnénk kedvezőbbnek és magyarabbnak. Talán soha nem érte annyi bírálat Magyarországot, mint az elmúlt években. Ez tagadhatatlanul jelent pozitívumot is, hiszen bizonyítja, a kormány saját útján próbál haladni, nem simul bele az EU elvtelenségébe. A mondvacsinált terrorizmus elleni háborúban azonban sajnálatos szerepet vállal; **hadseregünk alig van, de katonáink tíz helyen viselnek hadat a világban, idegen országokban még idegenebb érdekekért.** Látni kell azonban, hogy a külföldi bírálatok nagy részét maga az ellenzék rendelte, sőt szervezte meg (A Tavares-jelentés összeállításában az MSZP-s Göncz Kinga és Tabajdi Csaba vett részt, ahogy képviselőtársuk elkottyintotta) nem kis részben feltehetőleg a magyarellenes zsidó összefogás csatornáin keresztül. Ugyanis kinek ne lenne gyanús, hogy pontatlanságai, nevetséges állításai az ő elfogultságukat tükrözik.

A bírálatok egy része mégis elkerülhető lett volna, ha a kormánytényezőket pártállástól függetlenül konzultálnak a szakértőkkel. De részint engedték magukat belesodródni az önmagát makacsul tartó, de felszámolandó álláspontba, hogy a történelem velük kezdődik, másrészt nem épültek még ki a csatornák a nemzeti szellemi erő bevonására; a nemzeti konzultáció beindult, de nem vált folyamatossá. Helyes volt az új alkotmány kidolgozása, ám ez **többéves össznemzeti** feladat, amibe be kellett volna vonni a nemzet teljes szellemi kapacitását, hiszen sorsunkat hosszú évtizedekre meghatározza. Szervesebb kapcsolatban kellene állnia ezeréves alkotmányos rendünkkel. Ez még pótolható, ugyanúgy, mint a föld, a vízkincs és még meglévő értékeink alkotmányos védelme. Abban ugyanis nem lehet vita, hogy a gyakorlat által megkövetelt módosításokat végre kell hajtani, de ezeket össze kellene gyűjteni, egyszerre elvégezni, nem pedig folyamatos támadási frontot nyitni a politikai ellenfeleknek, akik azal a váddal állnak elő, hogy a hatalom bebetonozása a cél, s ellentámadásaikhoz mindig mozgósítanak külföldi erőket is.

Méltatandó, hogy a Fidesz-KDNP kormány néhány szociális kérdésben teszi a dolgát az állampolgárok javát szolgáló intézkedéseivel, de a saját árnyékát ő sem ugorhatja át. A „baloldali” MSZP és az SZDSZ utódpártjai a vadkapitalizmust sírják vissza, míg a Fidesz-KDNP a szociális piacgazdaság felé vonzódik. A társadalmi rendszer ugyanaz, a kapitalizmus, de a két változat között vannak nem lényegtelen különbségek. **A Fidesz-KDNP a nagy hazai és külföldi nyomás ellenére ki meri mondani: szuverenitásunk követelménye, hogy sajátunk maradjon földünk, vízkincsünk, energiaforrásaink és valutánk.** Más kérdés, hogy ennek biztosítására tőkés keretek között korlátozottak az esélyei, mivelhog az ország lehetőségei eleve behatároltak.

Azt is tudomásul kell vennünk, hogy a mostanában nem emlegetett, de létező osztálykorlátok is kötik. Minden, ami nemzeti, fontos, de a napi politikában azokat kellene érezhetőbben támogatni, akik bérből és fizetésből élnek, nem pedig lopott vagyonuk kamatoztatásából. A tőke és a munka ellentéte ma is élő, amire kevesen mernek rámutatni, mert ez már

szélsőségnek minősül. A tőke ellen csak magyarként nem lehet harcolni; egyéb társadalmpolitikai szempontokat is érvényesíteni kell.

Ám eszköztelenül nem lehet harcolni sem. Akadályoznak is bennünket eszközök létrehozásában. A rendteremtés elősegítésre jelentkező becsületes hazafiak által **társadalmi szükségszerűségként** létrehozott fegyvertelen **Magyar Gárda** elítélése és korlátozása, s eközben a cigány gárda képzése és a zsidó Tett és Védelem elnézése, sőt pénzelése baljós sejtelmeket szül. **A nép rendteremtő akarata a kormányt kívánja erősíteni!** Aki erről nemcsak lemond, hanem korlátozza, sőt tiltja, ön maga ellen dolgozik, nem a nép akaratával azonosul, hanem idegenekével. Reméljük, ez az álláspont késlekedés nélkül és gyökeresen módosul, ha jól értelmezzük Orbán Viktor október 23-i felszólítását: „Nem hihetitek, hogy a kormányotok nélkületek és helyettetek megnyeri a küzdelmet, nem hagyhatjátok a munkát egyszerűen a kormányra vagy a pártokra. ... Szerveződjetek, jelentkezzetek és csatlakozzatok!”

Az sem mindegy, hogyan használjuk meglévő eszközöket. Nem lelkesítő, hogy nemzeti érdekeink radikális védelme helyett áldozatok árán visszafizetjük a többször kifizetett adósságunkat. Pénzügyileg nem tűnik előnyösnek, hogy a fillérékért privatizált virágzó nagyvállalatokat lerongálódott állapotban drága pénzért visszavásároljuk, hiszen ez kétszeres kizsákmányolás. A nemzeti érdekeink, szociális célok, jövőnk szempontjából azonban mégis lehet értelme, ha erősíti az ország önállóságát.

Eléggé elterjedt vélemény, hogy a kormány nagyobb védelmet biztosíthatott volna a magyar földnek, hiszen létkérdéseink létkérdése. Ezért **kizárólag** a nemzeti érdekeket kellett volna követni, s elvetni minden más érdeket, legyen szó mégoly befolyásos hangadókról is. Tudva azt is, hogy külföldiek is mennyire áhítoznak a magyar földre, nem kiskapukat, egyetlen rést sem szabad lett volna hagyni a földtörvényen. Különösen azt látva, hogy a bolgár parlament, a saját kormánya javaslatát leszavazva, 2020-ig meghosszabbította a moratóriumot, azaz tiltja **minden** külföldinek (az EU-tagoknak is) a földvásárlást.

A Hajdú-Bét károsultjainak a kártérítése ellen sem lehet kifogás, ellenkezőleg, a kormány javára kell írunk. Ám annál inkább kifogásolható, hogy a károsultak pénzéből is fizetik, s nem a Wallist, vagy Bajnait kényszerítik rá. Miért nem őket terhelik? Ha pedig jogilag képtelenek (Képtelennek lennének valóban?) megfogni őket, akkor a hírközlésben miért bősztítik a közvéleményt? Hasonló természetű kérdés a devizahitel; ha a bankok hibáztak, miért nem ők fedezik a teljes rendezést, hanem a kormány is a mi, azaz a károsultak pénzéből? A csaláson nem a hitelre rábeszélte magyarok nyertek, hanem a bankok. A bankok pedig **kiknek** a kezében vannak? Ők ismét megússzák, és ismét kormányzati segédlettel?

Egyik-másik választási ellenfélnek nem is a politikai színtéren, hanem börtönben lenne a helye. Mert **kik** nyertek azzal, hogy Gyurcsány, Demszky és mások üzelmeit hagyták elavulni, vagy semmi jót nem ígérő bírósági huzavonába torkolltatják. **Kik** nyertek és **kik** veszítettek azzal, hogy **a beígért elszámoltatás, sőt még a visszaélések leleplezése sem történt meg**. Az pedig fordított rasszizmus, ha cigány áldozatok ro-

konainak az állam kárpótlást fizet, ami a cigányok által meggyilkolt magyarok esetében fel sem merül. Az Országgyűlés a tárgysorozatba vételét is elutasította a javaslatnak, hogy Olaszliszván (szégyentelenül még itt is zsidó siratófalat akarnak felhúzni) a cigányok által meglincselt Szögi Lajos családjának a bíróság által jogerősen megítélt kártérítést a költségvetés állja, mivel a bebörtönzött tettesek képtelenek kifizetni. Szögi Lajos családja nem érdemelt kárpótlást, mert ő "csak" egy magyar volt? Hasonló balhit érződött ki a Mindenszentek és a Halottak napján elhangzott megemlékezésekből, amelyek a cigány áldozatokról szóltak, de az általuk meggyilkolt sokkal több magyar áldozatért nem szólt a harang, s mégis azokat nevezik szélsőségeseknek, akik ezt szóvá merik tenni.

Nem fogadható el, hogy a kettős mérce ellen szavakban hadakozó kormány a gyakorlatban különbséget tegyen az áldozatok között. Ilyen értelemben érthetetlenek a titkosítások is. **Miért titkolják a választók előtt a bűnösök neveit és tetteiket?** Megtévesztő hatással lehet az állampolgári magatartásra. Titkosítások nélkül a kormány is jobban védheti álláspontját és önmagát. A népnek és a kormánynak egyaránt tisztán kell látnia, hogy hatékonyan támogathassák egymást. **Az ország szemében mindez sokkal nagyobb kérdőjel, mint gondolná.** Ezért hallani egyre több olyan – sokunknak fájó – véleményt, hogy a Fidesz-KDNP egyes kérdésben majdnem úgy beszél, mint a Jobbik, de, majdnem úgy intézkedik, mint az MSZP, illetve az SZDSZ és utódpartjai tennék.

Akad hát objektív ellentmondás bőven, de sok szubjektív kérdőjel is ágaskodik. A kialakult helyzetben és erőviszonyok között, tőkés társadalmi rendszerben, a kormány ma ennyit tehet, **pontosabban, ennyit mer tenni. Reméljük, az október 23-i békemenet szelleme és ereje felbátorítja.**

Kikre szavazzunk?

Kezdjük önvizsgálattal, hiszen bennünk is bőven van hiba. Elviseljük a magyarság ellen irányuló támadásokat, holott nem kellene túrnunk. Sanyarú helyzetünknek csak egyik alapvető oka a mindenkori vezetőink részéről tanúsított bénultság, a másik **a nemtörődömségünk, közömböségünk** a telhetetlenséggel és rámenősséggel szemben. Ezt az alapvető hibánkat használják ki partnereink, szövetségeseink, ellenfeleink egyaránt. Olyanféle ez, mint ha valaki mindezzel egyetért, de semmit nem tesz, arra gondolva, hogy mások majd lépnek, vagy valahogy csak megoldódik a dolog. Nem lépnek és nem oldódik meg; tudatosan össze kell fogni, nemzetként egységben kell cselekednünk, ha magyarságként meg akarunk maradni.

Önmagunk vívjunk ki nagyobb teret a magyarság iránti tiszteletnek. Követeljük meg mindenkitől, mint a zsidók teszik; ebben példát vehetünk róluk. Ne utólag és halkán szóljunk, hanem akkor emeljük fel hallhatóan a szavunkat, amikor ideje van. A szó maga is tett. Miért nem indítunk tiltakozó mozgalmat a közzérádiók és tévék magyar szignáljainak idegenidézé-

megváltoztatása ellen? Miért nem tiltakozunk az ellen, hogy alapvető nép-egészségügyi és oktatási szükségletekre alig jut pénz, de újabb és újabb zsidó emlékhelyek létrehozására hatalmas összegeket áldoz a kormány? Miért nem utasítjuk vissza a „Magyar Holokauszt-2014” zagyva elnevezést és a visszatetsző költséges rendezvénysorozatot? Miért marad visszhang nélkül még az is, ha egy miniszter idegen népnek harmadik ország által okozott tragédiáját nevezi a legnagyobb magyar nemzeti traumának? Miért engedjük, hogy nemzetközi zsidó rendezvényeket rendszeresen nálunk tartsanak? A véleményszabadság védelmében miért nem indítunk értelmiségi mozgalmat annak a vérlázító törvényi rendelkezésnek a megsemmisítésére, amely szerint idegen nép története egyetlen epizódjának politikai megítélése miatt magyar bíróság magyarokat ítélt el? Vagy miért nem kezdeményezzük, hogy 2014 ne idegen jelkép, hanem Dózsa György éve legyen?

Írószövetség, MVSZ, Százak Tanácsa, értelmiségi egyesületek, társaságok, hagyományőrök miért nem fogunk össze és szólalunk meg? **Hol van, miért hallgat a népi-nemzeti elkötelezettségű értelmiség**, mikor a nemzetietlenek harsognak? Miért nincs szellemi zsongás? Kulturális téren miért a némaság? Bővében vannak nyomósnál nyomósabb okok, fenyegetőnél fenyegetőbb veszélyek, nemesnél nemesebb célok, fennkölt-nél fennköltebb szándékok, s **ma még van** lehetőség is. **Mi hiányzik** a megszólaláshoz, a tethhez? Tehetetlen nemzet lennénk, amely hagyja elorozni a történelmét, megtagadja a saját fiait, **voltak, akik voltak**. Szellemi óriásainkat már életükben igyekeztek lehetetlenné tenni, most meg lenéznek, lerasszisztázzák, tiltják műveiket. Miért hagyjuk? A történelmi eseményeket, politikusokat, művészeket lehet és kell értékelni: méltatni, vagy bírálni. De megtagadni, elhallgatni, sőt a történelemből kitörölni semmilyen nyomás alatt sem szabad. Márpedig a hazai és a nemzetközi neoliberais rasszista zsidó vezetők ezt nemcsak követelik, teszik is velünk (mert hagyjuk!), sőt az egész világgal. Miközben azt a látszatot keltik, hogy nekik csak pozitív hőseik és eseményeik vannak, holott talán egy nép történetében sincs annyi negatívum, mint az övékében. És más népek történelmében sincs kevesebb tragédia, mint az övékében.

A világ látja, a zsidó nyomulás eltűrése a kormányok részéről váltja ki mindazt, amit e kérdést bátortalanul kezelő Németországban neonácizmusnak neveznek, holott lehet, az **részben** az idegen akarat által elnyomott nemzeti érzés kitörése. Akárcsak a Fradi-szurkolók **politikai** megnyilvánulásai. Ha zsidó részről nem élesztenék, kormányzati részről nem tiltanák, e jelenségek önmaguktól eltűnnének. **De olaj a tűzre, ha a kormányok a legképtelenebb zsidó igényeket is fegyelmező eszközökkel akarják érvényesíteni a saját népeik ellenében**. Ha a magyar kormány nem a magyar szurkolókkal szemben van megértéssel, a választásokon nem neki fognak drukkolni. És a szurkolóknak lesz igazuk. Nemcsak 2014-ben, hanem történelmileg is. És ez így van rendjén.

A kétharmados támogatásért tenni kellett, de a megtartásáért is harcolni kell. Sajnálatos, de illetékeseink ennek nem szentelnek kellő figyelmet. Emiatt magyarok szállnak szembe magyarokkal. Mindegyik azt

hiszi, az igazát védi, s nem látják, **kik** a közös ellenfeleik. Mire rájönnek, már mindketten vesztesek. A nevető harmadik pedig mindig ugyanaz.

„Zárjátok börtönbe az 50 leggazdagabb zsidót, és nem lesznek többé háborúk!” – írta Henry Ford „A nemzetközi zsidó” c. könyvében. Ő, aki e kérdésben igazán jártas volt, látta, a társadalmi problémák mögött a telhetetlen zsidó nagytőke áll. Ma sincs ennél parancsolóbb irányelv a világ számára. Ezért érthetetlen egyes német, magyar és más illetékesek magatartása, akik a kívülállót játsszák, közreműködve abban, hogy nemzeteik háttérbe szoruljanak a saját országaikban.

A zsidó nyomulás nemcsak országunkban jellemző, hanem az EU-ban, az USA-ban, és más országokban is. Ám mindenhol növekszik vele szemben az ellenállás, ahogy az EU Alapjogi Ügynökségének novemberi felmérése is mutatja. Az antiszemitizmus elleni panasz a magyarországi zsidók körében a legnagyobb: 91%. Hogyne, hiszen ők maguk serényen dolgoznak rajta. Ám itt is ármánykodnak, hiszen **nem az antiszemitizmus növekszik, hanem a zsidóellenesség**, s a kettő közt igencsak nagy a különbség! (Ld. Kapu, 2013/5. „Antiszemitizmus: megtévesztők és megtévesztettek”) Az emberség jelszava alatt embertelenséget terjesztő nyomulást nem mi állítjuk meg, hanem a készülő nyugati lázadás fog begyűrűzni hozzánk. De nálunk annyira nyomasztó a helyzet, hogy nem várhatunk tétlenül. Tájékozottnak, felkészültnek kell lennünk, s emberségesen, de ingadozás és késlekedés nélkül lépnünk kell önmagunknak is.

Megoldást azonban csak tudatosított, mozgósított, egységes nemzetként érhetünk el. Ha a pártok egy része másfelé húz, a kormányok nem a nemzeti érdekeink tántoríthatatlan védelmezői, hanem a kisebbségek és a másságok rabjai, a szövetségeseink sokszor a legnagyobb ellenségeink, akkor bizony **tudatos, harcos kitartó nemzeti egységre és bátor államférfi vezetőkre van szükségünk**. A „magyar kérdésben” nélkülözhetetlen a megvilágosodás; kinek vallási, kinek világi értelemben, de politikai értelemben mindenkinek. A rasszista zsidó vezetők leginkább a nemzeti tudat és egység kialakulását akadályozzák. Ezért mindenekelőtt **vissza kell változnunk magyarrá, országunkat vissza kell változtatni magyar országgá**. Ma még ellenkező irányba tartunk. Ezt sokan látják, de kevesen szólnak róla, még kevesebben tesznek ellene. Ez pedig a nemzethalál útja, mert a folyamatos hátrálásnak nincs más logikája. Megálljt kell parancsolnunk és vissza kell fordulnunk a magyar megmaradás útjára. **Ebben mindenkinek támogatnia kell a kormányt. Ha pedig a kormánynak ehhez nagyobb segítségre van szüksége, forduljon a nemzethez.**

Ezért politizáljon csak a stadion, az utca, a civil szervezetek, a békemenetek, politizáljunk mindannyian, különben a saját házában kiszorulunk a politikából! Csak okosabban, hatékonyabban, provokációknak nem felülve, vandalizmust kerülve, s ügyelve rá, nehogy kárt okozzunk önmagunknak és azoknak, akiket szövetségeseinknek szeretnénk tudni. Ne feledjük, két fegyverük van, amelyekkel győzelmeiket aratták: a saját gátlástalanságuk, valamint a mi gyámoltalanságunk. Ezért a nemzettudat ébrentartása a megmaradásunk parancsoló követelménye.

Nemzetmentő programra, s ezt tántoríthatatlanul vállaló államférfiakra van szükségünk, akik nem a minket oktatnak ki arról, hogy a kisebbségek és másságok eltérően élik meg a dolgokat, s meg kell érteni őket, hanem közöttük tesznek rendet, s velük értetik meg, hogy milyen országban élnek. **Nekünk most olyan kormány kell, amely ezt – évtizedek, ha nem évszázadok után – átérzi, választási ígéretként meghirdeti és biztosítékokat ad rá, hogy nem marad pusztá ígéret.**

Ehhez 2014-ben, **a rendelkezésre álló és megvalósítható lehetőségek közül** fő feladatunk a Gyurcsány-Bajnai-Mesterházy-Schiffer csoport és toldalékaik hatalomra kerülésének megghiúsítása, s ha csak lehet annak megakadályozása, hogy az Országgyűlésbe bekerüljenek, és továbbra is szabotálhassák fejlődésünket. Hallhattuk, Gyurcsány a bíróság előtt kijelentette, ingyen is odaadta volna a sukorói telket az izraeli befektetőnek, s a Népszava és a Népszabadság tapsolt neki e kijelentéséhez. Most pedig a nemzetközi zsidó szervezetek peres úton százmilliárdos kártérítést követelnek, s Bajnai, Gyurcsány az ő oldalukon tanúskodik! **Önmaguk ezúttal is félreérthetetlenül tudtukra adják, azok oldalán állnak, akik magyar országunkból zsidó országot szeretnének csinálni.**

A Fidesz-KDNP hatalomban tartása kétharmados többséggel parancsoló, mert enélkül tehetetlenebbek lesznek. Erre ügyelni kell, mivel a rezsicsökkentés sikere ellenére a zsidó- és a cigánykérdésben a magyarokat hátrányosan érintő kettős mércéje okoz szavazatvesztést. A választásokig még mindezen lehet javítani. Legyen ennek tudata intő szó. **Ezért, határozott igényt tartva e körvonalazott politikára, kétharmaddal tartsuk hatalomban a Fidesz-KDNP-t, hogy az elkezdett munkát magabiztosabban, eredményesebben tudja folytatni, és be is tudja fejezni.**

Melléje azonban olyan erőket kell beszavaznunk a törvényhozába, amelyek akár szövetségesként, akár ellenzékként magyarabb irányba sarkallják őket. JELENLEG NINCS MÁS ILYEN ERŐ, MINT A JOBBIK ÉS A MUNKÁSPÁRT. Ennek tudatában gondolkodjunk felelősen rajta, hogy kiket hozunk döntéshozó helyzetbe, mert négy évig kezükben lesz a nemzet jövője. Azokra voksoljunk, akik nem hagyják, hogy továbbra is kisebbségi helyzetbe szoruljunk.

Kiút mindig van. Csak ne legyünk önmagunk ellenségei. Ne magunkat szavazzuk ki a hatalomból, hanem magunkat szavazzuk be a hatalomba azok személyében, akik mindezt nyíltan vállalják. Lehet, hogy nem ez az egyetlen út, **de az adott körülmények között ez ma a magyar út,** s ha nem lépünk rá, nincs kilábalás a mocsárból, s a megmaradásunk esélyei kilendülnek a Tiszaeszlár óta uralkodó irányba, a nulla felé. Így volt, így van, s így is lesz, ha nem teszünk ellene. Egyének, társaságok, csoportok, pártok tudnak hadakozgatni ellene, de **a tragédiát csak úgy kerülhetjük el, ha az egész nemzet céltudatosan és kitartóan kiáll a saját megmaradása mellett, s a hatalomból részt kívánó pártoknak pedig a magyar nemzet akarata és szolgálata a felülbíráhatatlan törvény.**

2014 Dózsa év legyen, ne nemzetidegen jelképé

2014 tavaszán emlékezünk a Dózsa-parasztfelkelés ötszázadik évfordulójára. Ritkán adódik alkalom a nemzet életében, hogy félezer-éves történelmi évfordulót ünnepelhet. **Ennek okán 2014 csak Dózsa György éve lehet, senki, semmi másé. Legkevésbé a hónapok óta előhirdetett erőltetett és vészjósló „magyar holokauszté”.**

A magyarok „égő áldozata”, a székely Dózsa György halta a legszörnyűbb tűzhalált. Minden rendszerben nemzeti hősnek kijáró méltó módon megemlékeztek róla. „Szellemét a tűz nem égeté meg”. Tegyük róla, hogy 2014-ben, s a továbbiakban is így legyen, mert veszély leselkedik rá, mint mindenre, ami magyar. A Dózsa-utód székelyek elkezdtek a nagy menetelést Erdélyben; a folytatás nálunk se várasson magára. Szívleljük meg Garay János költőnk örök érvényű intését:

***Csak törpe nép felejteth ős nagyságot,
Csak elfajult kor hős elődöket.***

Nemzetünknek ma a Dózsa-felkelés azon tanulsága időszerű, hogy a küzdelemben el lehet bukni, de küzdelem nélkül nincs siker. Ám mi nem bukhatunk el, ezért tudnunk kell, hogyan küzdjünk, mire, kikre számíthatunk, merre haladjunk, s egységes nemzetként kell cselekednünk.

Ennek szellemében közösen, választók, pártok, civil szervezetek a kormánnyal együtt első lépésként érzük el, hogy **2014 a parasztfelkelés győzelmeinek és Dózsa György tűzhalálának éve legyen. Nem lehet jövőre ennél jelentősebb emlékezés.** Túrhetetlen, hogy alig múlt el a megalázkodó túlzásokkal teli Wallenberg-év (a Külügyminisztérium még harmadik országokban is részt vett Wallenberg-rendezvények szervezésében), hónapok óta minden csak a fenyegetően hangzó „magyar holokausztról” szól. Mi nem akarjuk a múltat feledni, ellenkezőleg, Széchenyi Istvánnal együtt valljuk: „A múlt ismerete nélkül nem lehet jövőt építeni”. Ám mások feledtetni akarják velünk a saját múltunkat. Előbb az osztrákok írtak nekünk egy finn-ugor múltat, most meg a zsidó nép történelmének egyetlen, tőlünk idegen mozzanatát akarják belénk plántálni, s arra kényszeríteni bennünket, hogy mások bűneiért hetedízigen bocsánatot kérjünk és – ami számukra a leglényegesebb – fizessünk nekik. Ezért szeretnék, hogy Dózsa György szelleméről ne beszéljünk, magyar áldozatokról szó ne essen, csak folyton-folyvást a zsidókéről. Nem lesz ennek jó vége. De akármilyen vége lesz, **jövőre eldől, kinek mi a fontosabb: a sok kérdőjellel jellemzett, magyarelles élel futatott idegen holokauszt nem is igazán kerek évfordulója, vagy a magyar parasztfelkelés és Dózsa György tűzhalálának félévezredes évfordulója. 2014 ebben az értelemben is a választás éve lesz.**

Mi választók nem ülhetünk tehát tétlenül; nemcsak figyelünk kell, **kik** a történelemhamisítás rabjai, és **kik** élnek velünk együtt saját történelmünket, s ennek megfelelően szavazunk, hanem el kell számolnunk saját hazafiúi lelkiismeretünkkel is. **Nemzetünk vészterhes helyzete céltudatosabb, sorsfordítóbb tettekre jogosít és kötelez valamennyiünket.**

A küzdelemnek van jövője, a behódolásnak nincs.

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

- - -

(Megjelent a KAPU folyóirat 2013/11-12 sz. mellékleteként)